

Baas van Maris weg na 47 jaar

Cees de Groot omringd door leerlingen.
„Mijn vader riep vroeger dat ik niet genoeg mijn best deed op school. Achteraf had hij wel gelijk.”
FOTO FRANK JANSEN

Maris-directeur Cees de Groot (66) neemt zijn belangrijkste beslissingen altijd op 15 maart, het begin van het Romeinse nieuwjaar. Het was dan ook op die dag dat hij, na 47 jaar in het onderwijs, besloot te stoppen als baas van de populaire Haagse middelbare scholengroep. Hij blikt terug op zijn enerverende carrière.

JULIA BROOS

Eén aangrijpend incident eind jaren 70 kan hij maar niet uit zijn hoofd krijgen. De Groot, destijds directeur van een mavo in de Schilderswijk, stormt naar buiten nadat een van zijn leerlingen op het schoolplein is neergestoken door een indringer. Het slachtoffer, geraakt in zijn hartstreek, ligt kermend van de pijn op de grond. „De dader was nog niet ver, dus ik ging er achteraan. We buitelen over elkaar heen en het lukt me om zijn been vast te pakken”, herinnert De Groot zich. Maar dan gebeurt er iets wat hem tot op de dag van vandaag de kriebels bezorgt. „Dat been schiet ineens los. Zat ik daar, stomverbaasd met een kunstbeen in mijn hand.”

Het voorval, dat voor het slachtoffer wonderwel goed afliep, veranderde zijn denken over onderwijs voorgoed. „De naam van de school was meteen verkloot, we hadden heel veel last van dalende leerlingaantallen. Dat is nooit meer goed gekomen. Ik besepte dat er maatregelen nodig waren om te zorgen dat mijn leerlingen zich te allen tijde veilig kunnen voelen op en rond de school.” Er kwam een hek om het gebouw en hij regelde dat leerlingen bij binnenkomst voortaan elke dag persoonlijk werden begroet door docenten. Die filosofie voerde hij later ook door op de zes locaties van het Maris College.

Het persoonlijk groeten gebeurt daar nog steeds, maar het hek is niet meer nodig. De schoolpleinen zijn bewust verplaatst naar interne ruimten die van buitenaf niet te bereiken zijn. Leerlingen hoeven, sterker nog, mógen het gebouw niet uit voordat de allerlaatste les is afgelopen. „Gespuis als drugsdealers en loverboys die vroeger geregeld rond het schoolplein hingen, zien we niet meer.”

Dat leerlingen zich veilig en thuis voelen op zijn scholen is volgens De Groot misschien wel zijn grootste verdienste als baas van het Maris. En het levert de scholengroep ook nog goede mond-tot-mondreclame op. De scholen zijn populair, op twee (vmbo-)locaties wordt zelfs steevast geloot. Zijn scholen groeien dit jaar weer met zo'n 130 leerlingen, bovenop de 2.250 die er al zitten.

Generatieconflict

Dat heeft hij toch maar geflikt, als zoon van een magazijnbediende en winkelmedewerkster uit de Schilderswijk. „Mijn vader riep altijd dat ik niet genoeg mijn best deed op school. Ik was een puber in de top van de jaren 60. Natuurlijk zat ook ik midden in een generatieconflict met mijn ouders,

dus ja, dat knalde wel eens. Ik denk overigens achteraf wel dat hij gelijk had, mijn vader”, zegt De Groot met een grote glimlach. „Maar ik heb het later wel goedgemaakt met mijn overdreven neiging om mezelf waar te maken. Ik ging na de kweekschool geschiedenis studeren in Leiden. In mijn familie was ik op dat moment de enige die ooit had gestudeerd.”

Naast zijn studie begon hij al als leraar geschiedenis in Voorburg. „Al sinds de lagere school droomde ik ervan om leraar te worden. Allemaal dankzij één lerares op mijn school, die wáánzinnig goed was. Echt een voorbeeld. Ze was streng, maar had altijd een luisterend oor. Helaas heb ik haar na mijn basisschooltijd nooit meer gesproken. Ze vertrok al snel naar Zeeland. Járen later, toen ik allang volwassen was, hoorde ik dat ze in Scheveningen woonde. Ik ben erheen gegaan, maar het lukte mij niet haar precieze adres te achterhalen. Jammer, ik had haar graag willen zeggen dat ik dankzij haar leraar ben geworden, dat zij mijn inspirator was. Nu is ze hoogstwaarschijnlijk allang overleden.”

Hij vindt het spijtig dat ook zijn ouders weinig van zijn glansrijke carrière hebben meegekregen. De Groot werkte zich op de diverse scholen waar hij werkte al snel op tot leidinggevende en werd uiteindelijk zelfs baas van een van de grootste scholengroepen in Den Haag. „Mijn vader is jong overleden, op zijn 66ste. Zo oud als ik nu ben. Mijn moeder volgde kort daarna.”

Reizen

Het besef dat ook hijzelf een uiterste houdbaarheidsdatum heeft, kwam - heel toevallig - vorig jaar, toen hij een oud-collega tegenkwam. „Hij vertelde dat hij met vervroegd pensioen ging. Met pensioen? Ik snapte daar niets van, ik kon nog jaren zo doorgaan. Zelfs

wel tot mijn zeventigste. Maar hij zei: 'Cees, besef wel dat hoe langer je doorgaat, hoe minder kwaliteitsjaren je nog over hebt.' Het zette me aan het denken. Stel dat je ziek wordt, kort nadat je stopt. Dan kan je niet meer genieten van je oude dag en ik heb nog zo veel plannen. Ik word binnenkort opa, daar wil ik tijd voor hebben. Bovendien wil ik graag reizen ondernemen naar Spanje, Italië, de Balkan, Noorwegen en mijn favoriete bestemming Schotland."

Als schooldirecteur, verantwoordelijk voor honderden personeelsleden en duizenden scholieren, stond hij zichzelf geen lange vakanties toe, hoogstens twee weekjes in het voorjaar en drie in de zomer. Maar nu was daar de kans om wéken achter elkaar weg te gaan. „Ik neem mijn belangrijkste beslissingen altijd op 15 maart, het begin van het Romeinse nieuwjaar. Als historicus heb ik iets met die datum. Het valt min of meer samen met het begin van de lente, het begin van iets nieuws. Of het nu gaat om de aanschaf van kostbare ICT-systemen of het stoppen met het onderwijs, ik hak altijd de knoop door op die datum. Dat voelt goed. Dus vorig jaar, op de vooravond van 15 maart, nam ik hét besluit. De volgende dag kondigde ik mijn vertrek aan bij het bestuursbureau."

Zijn besluit voelt nog altijd goed. „Mensen vragen me vaak of ik het moeilijk vind. Nou, eigenlijk niet, hoe gek dat ook klinkt. Ik heb het ontzettend naar mijn zin gehad hier, maar als ik door was gegaan, had ik weer allerlei nieuwe, langdurige projecten moeten oppakken. Daarmee stop je niet halverwege, vind ik. Het is meteen een lange commitment die je aangaat."

Helemaal afscheid van het onderwijs hoeft hij niet te nemen. Zijn zoon (32) en dochter (36) zijn in zijn voetsporen getreden. Beiden werken als docent, al was dat eerder óndanks dan dánkzij hem. „Nee, dat idee om voor dit beroep te kiezen, kwam niet uit mijn koker.

Ik weet wat onderwijs met je kan doen. Het kan veel voldoening geven, maar het is echt topsport. Ik heb zelf zestien jaar met veel plezier voor de klas gestaan, maar zou er nu niet meer aan moeten denken. Het is zwaarder dan vroeger, de werkdruk is hoger door de toegenomen administratieve lasten, problemen als radicalisering en dan heb je ook nog eens te maken met steeds meer lastige ouders."

Opvoeding

Hij wordt ineens fel. „Ik ken zelf ook een aantal van die zogenaamd betrokken ouders, die de leraar van groep 8 onder druk zetten voor een hoger schooladvies. Tegelijkertijd zie ik dat kinderen steeds meer aan hun lot worden overgelaten. Sommige ouders zijn de baas niet meer thuis, laten hun kinderen van 14 jaar vrij om te gaan en staan waar ze willen. Ze hebben de opvoeding als het ware opgegeven. 'Hij luistert toch niet naar me, dus het heeft geen zin om er nog wat van te zeggen', hoor ik deze ouders zeggen. Belangrijke opvoedtaken laten ze dan maar aan de school over."

Als vertrekkend schooldirecteur wil hij deze groeiende groep ouders nog wat meegeven: bemoei je niet zozeer met wat de school allemaal doet, maar concentreer je op je eigen kind thuis. „Vraag hem hoe het ging op school, hoe de spreekbeurt of toets is gegaan. Wat hij of zij moeilijk vindt. De mogelijkheden om de leerprestaties van kinderen digitaal te volgen zijn enorm toegenomen de laatste jaren, maar helaas maken te weinig ouders daar gebruik van merk ik. Een gemiste kans." Volgens hem is het een hardnekkig misverstand te veronderstellen dat je een betrokken ouder bent wanneer je het mavo-advies van je zoon aanvecht. Het is eerder andersom, vindt hij. „Als je hem dwingt op een hoger niveau dan hij aan kan, heb je je niet goed in hem ingeleefd. Met alle gevolgen van dien. Ik heb leerlingen hierdoor zien ontsporen. Daarom hebben wij met elke

nieuwe leerling een intakegesprek met zijn ouders erbij. Daarin zeggen we eerlijk als we denken dat hun kind bijvoorbeeld beter af is op vmbo-t als het een vmbo-havo-advies heeft en niet op de havo. Dat stuit soms op weerstand, maar het is in het belang van het kind en daar draait het tenslotte om."

Het Maris College neemt morgen afscheid van Cees de Groot met een feestelijke receptie. Hij wordt opgevolgd door Judith van Biemen.